(కథానిక)

పోయిన డబ్బు

శ్రీమతి వజ్ఝల లక్ష్మీకాంతం

సాయంత్రం 5 గంటలయింది. శారద పడక కుర్చీలో పడుక్కొని భారతి చదువుతున్నది. ఇంతలో శారద భర్త మూర్తి ఆఫీసునుంచి వచ్చాడు. శారదలేచి కాఫీ తేవడానికి వంటింట్లోకి వెళ్లింది.

శారద కాఫీగ్లాసుతో గదిలోకి వచ్చేసరికి మూర్తి అల్మారాముందునిల్చుని అందులోని పుస్తకాలని దేనికో వెతుకుతున్నాడు. రోజూ ఆఫీసునుండి రాగానే అతని అలవాటు ఏమిటంటే కోటు ఓ మూలకి జోళ్లు పుస్తకాలమీదకి షర్టుమరోమూలకి విసిరేసి పడకకుర్చీలో కూలబడి కాఫీకోసం నిరీక్షించడం! అంచాత ఈ నాడు అతడు తీవ్రంగా అల్మారాను చక్కబెట్టడం చూస్తే శారదకి ఆశ్చర్యం వేసింది.

"ఏమిటలా వెతుకుతున్నారు? కాఫీ చల్లారి పోతున్నాది" అంది శారద.

కాని మూర్తి ఇదేమీ వినిపించుకోలేదు. అతడు టేబిలువద్దకువెళ్లి టేబిలు సొరుగులోని వస్తువులన్నిటినీ కింద పారవేసి వాటిలోకూడా తను వెదుకుతున్న వస్తువు దొరక్కపోగా బుర్రగోక్కుంటూ నించుని "కొంపమునిగిపోయింది"అన్నాడు. శారదకి దేమీ అర్థంకాలేదు. కొంప ఎందుకుమునగాలో ఆమెకు తెలియడంలేదు. ఆమె చిన్న నవ్వు నవ్వుతూ

"అసలు సంగతేమిటో చెప్పండి" అంది కాఫీగ్లాసు టేబిలుమీద పెడుతూ. కాని మూర్తి సరిగ్గా మాట్లాడవలసిన స్థితిలో లేడు. అంచాత అతడు శారదవైపు తీక్షణంగా చూసి "ఏమిటీ? నాఖర్మ నిన్న జీతంలోవచ్చిన నూరు రూపాయలనోటు కనిబించడంలేదు" అన్నాడు కుర్చీలో కూలబడుతూ.

"ఆ! నూరు రూపాయలనోటే? అయ్యో! ఎక్కడ వుంచారు?"

"కోటుజేబులోనో ఎక్కడో వుంచాను! ఇవాళ వుదయం భోంచేసేముందు, ఆ తర్వాత నీకిచ్చి దాచమందా మనుకుంటూనే మరచిపోయాను. మళ్లీ ఇప్పుడు ఇంటికి వస్తూండగా జ్ఞాపకం వచ్చింది...ఎక్కడ వుంచానో జ్ఞాపకంలేదు...ఇంతకీ ఖర్మ! పోనీకాని నువ్వయినా అడిగితీసుకోరాదూ? నువ్వు తీసుకునిదాస్తే ఇట్లా అవకపోను కదా..."

"నాకేంతెలుసు చెప్పండీ? మీరు ఇస్తే నేను దాచనా ఏమిటి."

మూర్తి వుగ్రుడై నుదుటిమీద చేత్తో కొట్టుకుంటూ "ఔనుతల్లీ, ఔను! క్షమించు నేను ఇవ్వకపోవడం నాదేతప్పు, వప్పుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

శారద ఖిన్నురాలై అంది, "ఇవాళ ఇట్లా వున్నారేమిటి? మీకు ఎప్పుడూరాని కోపం విసుగు ఇల్లా వస్తున్నవేమిటి? తప్పు మీది అన్నానా నేను? తప్పు ఎవరిదీకాదు ఏదో పొరపాటువశాన పోయింది డబ్బు అంతే."

"ఔను! పొరపాటువశాన పోయింది, నా పొరపాటు వల్లనే పోయింది!"

"అయ్యో అలాఎందుకనుకుంటారు? నా వుద్దేశం అది కాదండీ."

"సరే! వప్పుకున్నాను. ప్రతీనెలజీతంవచ్చిన వెంటనే అడిగితీసుకొని దాచే దానివి. ఈ నెలకూడా ఆ విధంగానే దాస్తే ఎంతబాగుండిపోను-సరే! ఇంతకీ ఖర్మ!"

శారదమాట్లాడలేదు. భర్తవిచారంలో వుండగా మాట్లాడడం అతనికి చిరాకు కలిగిస్తుందని ఆమెకు తెలుసు. అతనిమనస్సు ఈడబ్బు పోవడంవలన చాలా కలత చెందిందని ఆమెగ్రహించింది.

చాలాసేపటివరకూ ఇద్దరూ అట్లానే మౌనంగా కూచున్నారు. చీకటి పడింది ఏడున్నర అవుతూవుండగా శారదలేచి దీపం వెలిగించి, మెల్లిగా అంది, "భోజనానికి లేవండి ఆకలిమీద వున్నారు."

మూర్తి లేస్తూ "సరేవడ్డించు ఎంత విచారిస్తే మాత్రం ఏంలాభం?" అన్నాడు.

భోజనాలు అయాక మూర్తి తాంబూలం వేసుకుంటున్నాడు, పక్కనే శారద కూచుని వుంది.

"శారదా" అని పిల్చాడుమూర్తిమెల్లిగా.

శారదతలెత్తి భర్తముఖంలోకి చూసింది. అతని ముఖంలో విచారం జాలి కనిపిస్తున్నవి. "ఏమిటండి" శారద మెల్లిగా.

"ఆ విచారంమీద సాయంత్రం క్షమేమిటి అన్నానో నిన్ను!" అన్నాడు ఆమె వేపే చూస్తూ.

శారద మెల్లగా నవ్వి "బాగుంది! ఏమిటి అనేశారుకనక! అయినా నాకు తెలియదా ఏమిటి మీ మనస్సు మనస్సులో లేదని" అన్నది.

"ఔనుకానీ నెలల్లాకష్టపడి తెచ్చుకున్న డబ్బు ఇట్లా నాశనం అయిపోయింది! ఈ నెల ఎట్లా గడవడమో బెంగగా వుంది... నూరు రూపాయిలు... అబ్బ! ఎంత సొమ్ము! ఎట్లా పోయిందో ... ఎట్లా పోయిందో",

మీరిలా బెంగపడకండి మనస్సు ఎంత పాడుచేసుకున్నా పోయినడబ్బు తిరిగిరాదు కదా, అని శారద ఓ నిముషంపాటు ఏదో ఆలోచించి టక్కున అంది "ఇదుగో! ఈ చేతి బంగారుగాజు అమ్మేయండి వీలైనప్పుడు ఎప్పుడో మరోగాజు కొందురుగాని!"

మూర్తి మెల్లిగానవ్వి నువ్విట్లా అంటావని నేననుకుంటూనే వున్నాను. సరె తర్వాత చూద్దాం అందాక 20 రూ॥ చిల్లరనోట్లు నాదగ్గర వున్నాయి. అవి అయిపోయాకా ఆలోచిద్దాం.

20 రూ॥ ఎన్నిరోజులు వస్తాయి కనక. పోనీ రిస్టువాచీ అమ్మి వేస్తేనో?

"వద్దు వద్దు! వాచీ అమ్మకండి. మళ్లీ దొరకడం కష్టం. బంగారం ఎప్పుడైనా దొరుకుతుంది."

మూర్తి పకపకానవ్వుతూ "బజారులో బంగారమేకానీ రిస్టువాచీలు దొరకవన్న సంగతి నీకెవరు చెప్పారు శారదా!" అన్నాడు.

శారదవూరుకొంది. రాత్రి 10 గంటలు అవుతూవుండగా ఇద్దరూ పడుకొన్నారు. శారదకి నిద్రరావడంలేదు. మూర్తికళ్లు మూసుకొనిపడుకొన్నాడు. శారద ఏమేమో ఆలోచిస్తున్నది. రాత్రి ఒంటిగంట అయేక శారద మెల్లిగా పిల్చింది "ఏమండీ నిద్రేనా!"

మూర్తి కదలకుండా ఇంకా అట్లానే పడుక్కొని "లేదు" అన్నాడు.

"ఇంతవరకూ మేలుకుని వున్నారా? అయ్యొయ్యో మనస్సు పాడుచేసుకుంటున్నారుకదూ చెప్పండి."

"నిజమే అవును మరచిపోదామని ఎంత ప్రయత్నించినా ఆ ఆలోచనలే మనస్సును వేధిస్తూంటే ఏంచేసేది? వందరూపాయల వల్ల వచ్చే సౌఖ్యాల్నిగూర్చి వూహించుకుంటున్నాను ఇంతసేపూను! సరేకాని నువ్వు ఎందుకు ఇంకా నిద్రపోలేదూ?"

"నాకు నిద్ర రావటంలేదు. పగల్లా ఇవాళ నిద్ర పోయాను."

"ఓ! అయితేనూ మరి నువ్వు ఇవాళ అల్లిన మేజోళ్లు రోజల్లా నిద్రపోతూనే నిద్రలోనే అల్లేవన్నమాట కదూ!"

శారదకు నవ్వు ఆగలేదు. ఆమెనవ్వుతూ "సరే ఏదోఒకటి-ఇక పడుకోండి" అంది.

తెల్లవారు ఝామున 5 గంటలకు వారికి నిద్రపట్టింది.

2 రోజులు గడిచాయి. ఓ నాడు రాత్రి మూర్తి భోజనంచేస్తూ వుండగా శారద

"ఆనాటినుంచి మీరు బొత్తిగా తిండి తినడమే మానివేసారు. రోజూ పిడికెడు మెతుకులుతిని లేచిపోతున్నారు." అంది.

"నాకు ఈ మధ్య ఆకలి తగ్గిపోయింది. ఇంతకీ నువ్వుకూడా చాలా తక్కువ తింటూ వున్నావు ఈ మధ్య! ఔనా శారదా?"

"నేనుతక్కువ తింటున్నానో ఎక్కువ తింటున్నానో మీరు చూచారా ఏమిటి" చెప్పండి.

మూర్తి సీరియస్‌గా ముఖం పెట్టి "చూస్తున్నాను శారదా రోజూ వంటింటి కిటికీలోంచి నీకు తెలీకుండా బయట నుంచి చూస్తున్నాను నువ్వు - ఏమాత్రం తింటున్నావో అని. నువ్వు బొత్తిగా తిండం లేదు." అన్నాడు.

శారద వప్పుకుంది. "ఔను, మీరు బెంగ పెట్టుకోడంచూచి నా మనస్సు," శారద కంఠంగద్గదికమై పోయింది.

మరిరెండు రోజులు గడిచిపోయాయి. మూర్తి చాలా నీరశించి పోయాడు. శారద కూడా అట్లాగే అయ్యింది. ఇద్దరి ముఖాల్లోనూ కళలేదు. ఓనాడు సాయంత్రం

మూర్తి ఆఫీసునుంచి వచ్చాక శారద అంది "ఇదేమిటి? ఇవాళ మీరు బొత్తిగా నీరసంగా కనిపిస్తున్నారు?"

మూర్తి బట్టలు మార్చుకుంటూ "ఔను శారదా వందరూపాయలంటే మధ్య తరగతి వారికీ ఎంత విలువో తెలుస్తున్నది. నిజమే, నేను కృశిస్తున్నానేమో అనిపిస్తున్నదికూడా, అంతేకాదు ఇవాళనాకు జ్వరంవచ్చినట్లుంది" అంటూ మంచంమీద పడుకొని రగ్గు కప్పుకున్నాడు.

రాత్రి అయేసరికి మూర్తికి జ్వరంకొంచెం ఎక్కువయింది. మర్నాడు మూర్తి అన్నం తినలేదు. రోజల్లా కప్పుకాఫీ తాగి అట్లానే పడుకున్నాడు. శారద అతని పక్కనే కూచుని రోజల్లా అతనికి ఏదో పత్రిక చదివి వినిపిస్తున్నది.

సాయంత్రం 5 గంటలవుతూవుండగా వీధితలుపు ఎవరో కొడుతూ "ఓరే మూర్తీ! వేగిరం తలుపు తియ్యరా!" అనిపిలిచారు!

"శారదా చూడు నా స్నేహితుడు రామం వచ్చినట్లుంది - తలుపు తియ్యి" అన్నాడు మూర్తి.

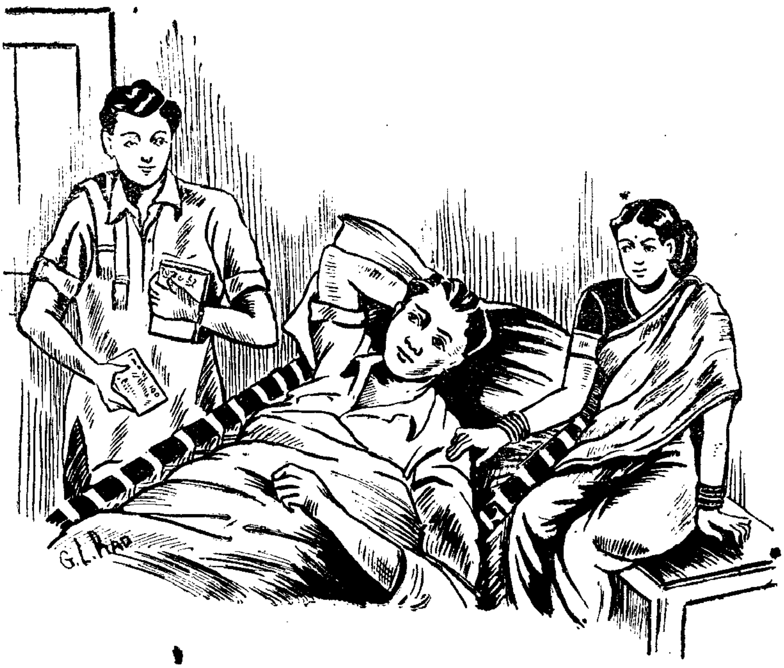

శారదలేచింది. అవతలవ్యక్తి తలుపు ఇంకా గట్టిగాబాదుతూ మూర్తీ! ఓరేయ్ వెధవాయ్, టీపార్టీ ఎప్పుడు చేస్తావురా! వేగిరం తలుపుతియ్యి మంచిగమ్మత్తురా!' అని అరుస్తూన్నాడు. శారద తలుపుతీసింది.

చేతిలో పుస్తకంతోసహా రామంలోనికి వచ్చి మంచమీదవున్న మూర్తిని చూసి ఆశ్చర్యంతో "ఇదేమిట్రా ఇలాగున్నావ్! అన్నాడు. మూర్తి జరిగిన సంగతల్లా చెప్పేడు.

"ఔను మరి అంతఅజాగ్రత్తగా డబ్బును చూస్తే ఏమిటవుతుందిరా! సరేగానీ ఈ

పుస్తకం కొన్న నాకిచ్చినట్లుగా నీకు జ్ఞాపకంవున్నదిరా? ఎవరైనా పుస్తకాల్లో నోట్లు వుంచుకుంట్రారా! వుంచుకున్నా అంత వేగిరం మరచిపోతార్రా! సరే! ఇటు చూడు" అని రామం పుస్తకాన్ని మూర్తికిస్తూ "99వ పేజీ తెరచిచూపి టీపార్టీ ఎప్పుడో చెప్పు" అన్నాడు.

రామం శారదవైపు తిరిగి "అక్కయ్యగారూ పుస్తకం నాకు ఇచ్చేడు గాబట్టి మీ డబ్బు క్షేమంగావుంది. మరొకడైతే ఈ పాటికి నూరురూపాయలు గోవిందేకదా! మీరైనా మూర్తిని శాస్త మందలించండి అజాగ్రత్తగా వుండవద్దని" అన్నాడు.

మూర్తి పుస్తకం తెరిచాడు. అందులో 100॥ రూ॥ల నోటు తళ్ళుక్కున మెరసింది. ఆ నోటుతీసి పట్టుకొని మూర్తి ఒక్కగెంతు గెంతి మంచంమీంచిలేచి నాట్యంచేయ ప్రారంభించాడు. శారద అతని చేతిలోని నోటులాక్కుని పెట్లో దాచి "వంట్లో ఇప్పుడు ఎలాగుంది" అంది. "ఎవరి వంట్లో?" అన్నాడు మూర్తిగట్టిగా నవ్వుతూ ఇంకా నాట్యం చేస్తూనే.

అయితే వేగిరండ్రస్ వేసుకోండి భరతనాట్యం చాలించి. సినిమాకి వెళ్లాలిప్పుడు. ఆలస్యంచేస్తే వప్పుకునేదిలేదు, అంది శారద కోపాన్ని అభినయిస్తూ!

★

'అమరకవి' (తెలుగు) చిత్రంలో త్యాగరాజ భాగవతార్, రాజకుమారి.

★